

ЛАВРЕАТЫ РУСЬКОЇ ПРЕМІЇ. ПУДКАРПАТСЬКА РУСЬ

Якось се так стало, же у недавнуй теперішности як советський чоловік, и у добрум и у пудлійшум смыслі того понятя, я роки а роки не удперав, а сїм-там и активно помагав пробам премовчати и змінити історію Пудкарпатської Руси и єї корінних жителюв. Сяка моя и не лем моя позиція привела ид тому, же днесь туй трафили на границу зануку русинський и руський языки, не маюча пары култура невеликого уникатного сообщества в центрі Європы. За роки новійшой історії из Закарпатя масово удыйшли Жиды, Мадяре, Русы, Німці. Пудкарпатські Русины вмісто признання, слободы и културной автономії достали росказ починити ся свідомыми Українцями. Вшиткі догде єдного! Вмісто ядерного, традиційно многоязычного простору строит ся в шоры глота на єдну тварь. Секретарі новых обкомув и райкомув пуддано мелдуют началству о зворности єї рядув - моноліт, сірий моноліт...

Неважно, же Пудкарпатська Русь не существуете юридично, она пробыват у сердцях многих тысяч людий, юй ладно и в віртуалнум просторі всесвітної сїти. Кедь людство журиг ся за групкы зникаючых туленюв авадь бузкув, та дако мусит ся постарати и о сохрания загроженой културы. Про мене настав час даяк ся розрахувати из довгом. Напримір, zorganizовавши Руську премію.

Красного августа року 2005 сиділи за стулом у селі Буковцєво пудполонинов дакулько бывателюв Пудкарпатської Руси ай досудили: гроші на стул! А гроші уж туйкы! Иппен того хосен приватных особ. Смутно лем, же дакотри люде готові давати гроші, айбо хочут убстати в анонімности перед властями. Шкода, што маємо сесе «здобытя» новочасной Украины. Айбо маю надію, же у недалекуй будучности меценаші уже будут отворено горді на свою пудпору сєму проекту.

Уж у децембрі на Сятого Николая в Ужгороді была вручена перва Руська Премія. **Иван Петровцій** (<http://www.premija-ru.eu/petrovtsiy.htm>) – лавреат а творитель новочасного русинського языка зе слызамы на очіх повів: «... Мав им чажкый рук. Тота награда - як лыг свіжого воздуха, як кус солонины...котру так люблю. Світ ми ся зась вказує прекрасным!» – а уж читав из вдохновением свою «СПИВАНКУ ЗА СОЛОНИНУ»:

Єден мій цімбор любить буженину,
А другый - шовдыря вареного с попром...
Лем я май білше люблю солонину
С цибульов, авать с чесноком.

Мій нянько страшно крумплі ківенує -
Пичині, смажині, варині, вустяні...
Айбо мене нитко тым ни вчалує -
Лем солонина любиться мині!

Моя жона росчехнеся за рыбу:
С рікы, ци с моря - вто йів, ги дора!
А я собі уріжу хліба скибу,
А т тому - солонинчини дараб!..

Ци м дома, а ци піду на гостину,
Ни злакомлюся шойтом, токаном -
Йой! як я люблю їсти солонину
С цибульов, авать с чесноком!

Бис хліба можу цілый динь пробыти,
Бис солонины ни буду й півня!
Тому м ни міх никого образити
Паскунным словом: «Лепава свиня!».

Коли свиню перет Різдвом заріжуть,
Там солонины в перст, авать-у шук!
Посолю, на бантину ї завішу -
Най будиться.В шпор кладеме лем бук.

Якоє щастя зимньої години
Втяти дараб ис тоншого кінця:
Жовтинька жижиця на нашів солонині,
И руный пласт буженого мнясця.

А солонинчина така, ош онь ся світить:
Кить хоч-та смаж,а хоч-та просто іш!
Такої смачноты ние на світі -
Про вто блаженство словом ни вповіш!

Мій нянько любить крумплі, жонка - рыбу,
Донька - токан с солоткым молоком.
А я ис півтиці уріжу скибу
И - ім с цибульов, авать с чесноком!

Про солонину співанкы співаву,
Про солонину я кажу каскы.
На всьому світі иншого ни знаву,
Що мало бы такі мняккі смакы!

Так было вчора. Так ся впстало нині.
Так буде и в усы далніші нні.
Бо докїть на свини є солонина,
Я нич ни вижу свинського в свині!

Айбо пише Петровцій не лем веселі русинські вершы. Регулярно вухожують у бесподобнуй русинської наготі и звучат ёго ни на што не похожі шибанські эротичні ай політичні коломыйкы:

Пізно м сночи вичиряла,
Вдавила ня лашка,
Кой узнала м, ош милому
Дала цїмборашка...

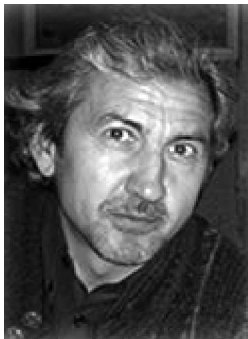
На свальбі удданичкы
Указувуть гузичкы.
Айбо ни на всяку
Мавуть хлопы дяку.

Приця така хуліганська еротична тема інтересовала и учителя Пушкина Баркова и украинського гіганта Котляревського и..., и..., и... Алем далша – то уж иншака кава:

ПРІЗІДЕНТ НА ПІВСТАВКЫ

...Обы йзісти виликое,
Треба го здробнити.
Кой ділилисьме Союз,
Вчивимся ділити.
Я - вкрайинський прізідент -
Йсю науку знаву,
И Вкрайинську імперію
Аццяк поділяву:
Украйину - украйинцям,
Крым лише - крымчанам,
Путкарпатя - русинам,
Галич - галичанам...

Аттаку дерзость уж мусай твердо покарат! За участь року 2008 у роботі и повну пудпору досудкув обидвох Європейських Русинських конгресув Служба безпеки України доведла Івана Петровція на выслех просто у Залу Славы уенно з Солженіциным, Бродськым, Бродієм, Фенцикем, Ромжов. Йому и иншим русинськым патріотам інкримінують замах на територію ... тої землі, на якуй родили ся їх прапрадіди, родичі, вони сами, єх діти тай онуки. Туй у селі Осуї родив ся 22 мая 1945 р. Іван Юрієвич Петровцій. Вуходив школу туй в Ілници. Быв міхоношом, ненаученым роботником, банясом у Краснодоні, шофером, токарём. Служив у советськой армії у Дрезді. Вустудовав французську філологію на Ужгородськым універзітеті. Робив учителём у родным селі, а потум – новинарём. Айбо не лем СБУ-КГБ робить дниська на Пудкарпатськуй Русі свою честовану роботу. Неудбыло ся судное поступованя у ділі оскорбєня Петровцієм у вершах Презідєнта и Державных сімволуєв України... сесе я радый, же суді мали доста розуму и державанського мужєства похоронити того діло. Айбо на послідный Новый Рук у майславных традиціях советськых часув прославив им ся Нацполок писатилуєв України с Началникум Владимиром Яворівським – сяточно пропустив зо своїх шорикуєв великого «сепаратисту» Русина Петровція! То є демокрація, най ня грум забє!

Другий Лавреат 2005 **Владимир Савватієвич**

Бєдзир (<http://www.premija-ru.eu/bedzir.htm>) родив ся року 1957 в Ужгороді. Туй вустудовав из вузначенём математичну школу и фізичный факултет. Быв небізувный - и зо школы, и з універзітєта го вуказовали. Захватив ся театром и року 1981 «пушов за кулісы». Доучовав ся во ВГИКу... Уд року 1985 у руських журналах зачали ся появляти афорізмы Власа Пошатаєва... В бабковых и діточых театрах Твери, Барнаула, Ульяновська, Нєрюнгрі были поставєны пєсы «Зимня, зимня казка», «Хлопчиско-невидиско», «Исторія про курку, шо нимала сириччу», «Двое чижми - пара».

Бєдзир - лавреат конкурсуєв «Вся Волга», Тверь, 1993, «Золотє перо Росії», Москва, 1998, «Коронація слова», Кієв, 2005. Ёго нові Русы из хімер «Даблю авать Двойник», «Держ капсу ширше», «Діло зо многыма иксами», «Козья-ностра», «Фантазія про смичок без канифолі» обывають руський світ перелома тысячолітий и непознатого дотєпєрь руського языка... А так у ступаї великого Салтыкова-Щєдрина:

Болт. Портрет из гунцутськуй повісти «Буг ни фраір».

«...Сан Саныч Уболтаєв, чиже Болт, сидів понад водов и помывав фляшки, фурт поправляючи сунучі ся долу окулярї. Сконцентровано

наповняв каждую – буль-буль-буль – никак, як фляшка захльщукє ся, пак вупорожняв из неї воду, назад внимаючи тоту дивоту, што шавкає воздухом. Як людство доцабалю до вунайденя скла, вун нияк раз не капчав. Акурат саму тоту метаморфозу, коли пісок, што скрипит пуд ногами, раз оберне ся на прозрачное скло. Алем як ото, же прозрачное, ге?...»

На празничнум преміялнум вечуру Владимир Бездир, котрий иппен вратив ся зо ставби, уповів: «Дякую! Теперь, ачей, годен буду наподобнюючи Кафку имити ся до модерного романа "Котларня"... най лем ю, закляту, наладимє - и нараз за перо, цижє, за компьютер...»

Представляти **Фелікса Давыдовича Кривина** (<http://www.premija-ru.eu/krivin.htm>), видав, и не мушу - ёго и туй у нас знають, и в Росії, и в Украинї, и в Израелу. Дустав им вун премію за то, же уд року 1955 по 1998 жив в Ужгороді и туй такооє вучинив... а щи за ёго бесіды из пустынёв Негев, за сентіменты и споминкы о Пудкарпатській Руси у повіданях, куртых діалогах, стисканях и вершах:

НЕОБЫВАНЫЙ ОСТРОВ. Главы из повести «Пустыня сказала»

«...Поповідам ти, пустынё, за маленький варош на маленькуй ріці, до котрой накрышили маленьких необываных островув. Ріка їх сануючи убітїкала, обы ся, варуй Боже, не втопили, хоть там и плытка вода. Надовколы зеленый варош, ци то зоступав из гор, ци иппен спинав ся горі, айбо так помалючкы, же виділо ся, гибы стояв фурт на місті. А був там єден маленький островик, акурат просто дома, што ся кличе Рафанда...-Красное имня, -повіла пустыня.-Я бы такое любила. Пустыня Рафанда. Красно, што? - Прошу тя, не скач ми до бесіды...»

СТИСКАНИЯ великих діл до маціцькых.

Стискания байкы

«Ворона закракала на вшиток воронячий гагор. Сыр вупав, а лишка го сцибрила. Де ю теперь найдеш? Напий ся за сыром воды. Што булше папулю ростваряш, то булше пропустиш».

Стискания романа "Анна Каренина"

- Анцё, поїзд!..

Дашто мусим привести из припитных вінчув пана Кривина:

«...Дорогое товариштво, приятелі, крайне и єднодумники! Не є ня межи вами, но вы догде єдного єсьте в мені. И не лем в мені, али и в моєм бываню, в майбулшуй хыжи, за майбулшым столом, убкладеным из вшелякыма стравами и питём. Не буду вас звідати, ко што буде пити,

бо всі будуть пити вшитко и загощувати ся вшиткым. На таку далечину тото не пошкодит вашим жолудкам. А я правом газды голошу тост за вас, моих приятелюв и соратникув цілого мого довгого житя.

И признаю ся, же я за тото цілоє житя ишов, не даючи собі з того справу, ид Руськуй премії. Щи и тогды, коли Александра Гегальчія не было на світі, я уже ишов ид премії імени Гегальчія. Перейшов им попила премії Сталинської, перепутував коло Ленинської, перескочив через премію Ленинського Комсомола из надіїв даколи, на самому схылї віку, прошкынтати мимо Нобеловой, мимо, мимо, просто ид Руськой премії, котра уже маячила здалеку. Я дякую судбі. А она ся ниячит, бо коли дякуют, та и наріканя перед дверьми. Дякую Ивану Сергеевичу Тургеневу, котрый повів, же кебы не русчина, впав бы до безнадії, видячи што ся діє на вутцюзнині. Не бізувный им, ци помогла бы му русчина при видї того, што діє ся на вутцюзнині днесь. Руська премія бы му помогла. И я бы ся єї зрюк на ёго хосен. Дякую ёму. Дякую Пушкину, Лермонтову, Толстоу, котрі дали нам сесь прекрасный язык.

Я двигаю погарик за Пушкина, Лермонтова, Чехова, Толстого и, правдаж, за Александра Гегальчія, закладателя удавна чеканой Руськой премії, котрый не санус часу и гроший на пуддержку руського языка и руськой літературы. Жівію, Саша Гегальчій! Саша Пушкин велико бы Вас одобрил.

Наливаєме, цоркаєме ся, вупиваєме тай имаєме ся до закусок.»

Нараз повім майголовное про далшого лавреата **Василя Матолу**: Поет... А дале пак додам: русинський, вірний, негамішний, спонтанный. Што се до награды, то вун казав: «Я страшенно розгабований... Така честь... Я ліпше буду читати стихи... Сесь премія сопровит мене - величезный аванс... Айбо я Русин, я буду робити... и вірую, же тото заслужу! »

Василь Павлович Савчинець (<http://www.premija-ru.eu/matola.htm>) родився в селі Івановці Мукачовського округу 10-го марця 1960. Русин. Учив ся в Ужгородському техникумі електронной апаратуры. Робив інженером на Механичній Фабриці, ведучым фахманом Межигородного Торгового Дома «Ужгород», продіректором «ТОВ Автопобут», майстром «ВАТ Виробниче будівельне підприємство». Уд року 2005 артїста Закарпатського Народного Хору. Автор зборника «Пирші і не пуслідні сторінки». Участник фестивалув гумору «Словоблуд 2004» и «Вишневі усмішки 2006». Быв печатаний в областных періодиках. Женатый. Быват в Ужгороді. Має двоє дітий, сына и дівку, што студуют на кївських высших школах.

Дустав им премію за вірність русинському языку и русинській ут-
цюзнині, за книгу «**Русинська иконка**», за верш «Русинська загадка
для діточок»:

Што такое – на стовпі «Галя» ?
Угадай, брате муй, українцю
Што такое – у креденцу анцуг ?
Угадай, заклятий ты німцю.
Што такое – шандарь і пендрик ?
Угадай ты, пічений мадяре.
Што такое малинький погарчик ?
Угадай ты, мацкалю Іване
Де в Мукачеві «Красна голка» ?
Най угадать словак і чех
А поляк най мені отвітить
Ко такий є Валенса Лех ?
Де ся діла румуне границя ?
Што із Луга тече у Бичків
Президент із якої Державы
На Говерлі пуд корча сів ?
Ко вгадав, тот зомнов щи ся бавить !
Ко не знає - русина йзів !

Нашим далшым лавреатом став русинський историк и уміствоз-
натель, научник и писатиль **Іван Поп** (<http://www.premija-ru.eu/por.htm>). Ун достав им премію за ядерну публицистичну «образову
галерію» бывателюв віртуальной Пудкарпатської Руси, за незломный
боєвий дух, котрый му дозволив задумати и створити історичну и пол-
ітичну бомбу – «**Енциклопедію Пудкарпатської Руси**». Так-то став
про украинський режим небезпечным «терористов» а побыва в егзі-
лу в Чехах у провінціалнум Хебу. Пече дале свої бомби – перебачте за
фіглі! - свої выбушні книги.

Пан Поп - наш первый «prisrefusee», уд премії ся удказав: «Я кабін-
нетный научник и не потребую быти всягде рекламованный...» Мы,
вшакже, вузнали, же така оціна самого себе из реалностєв ся не зла-
жує, ани не удвітує єго поділови на майновшуй русинській історії и
літературі Пудкарпатської Руси. Иван Иванович – завзятый и ущип-
ливый політичний борець, вузброшений острым, яко брытва руським
языком, у чум полегкы пересвідчит ся каждый, кедь лем прочитат
истворені ним курті начеркы портретув: «...Дісциплінованный и право-
вірный доцент-марксіста у минуто конаня комуністичного режіма раз-
нараз оберне ся на провідного украинського націоналісту...» Не хотів
бых, што бы вун рано встав на ту несправну ногу и штось написав про
ня... не дай Буг!

Иван Ситарь (<http://www.premija-ru.eu/sitar.htm>) достав им премію за сокотливе, но и сміле покушєня ся пересадити поезію Сергея Єсєнина на родну землю Пудкарпатської Руси. Дєсь-колись Івана Демєтеровича пуддюгли: «Што лєм фурт бубнуєш за своє русинство? Ануж, ци погадав бы-сь собі, же-сь годен потовмачити Єсєнина по русинськы?» Сєсє засягло до живого, и вун имив ся до верша «Ты жива ль ещє, моя старушка?» и потовмачив «Ци живі-сьте, мої любі мамко?» Як и руськый поет, Иван Ситарь вручат верш селянці Анні Васи-

лєвнї – своєю матери, што чекат сына вернути ся домю...

Письмо матери

Ци живі-сьте, мої любі мамко?
Няньо як? Кланявуся йому!
Най над вашов хижков каждый рано
Куряться з яловых дров дымы.

Пишуть ми, ож вам в ночи не спиться,
Пудлий сон вам давить душу знов.
Вам ся снить, ож з мене злі п'яниці
В корчмі цідять в лавор з сирця кров.

Што за сны? За што вам ся покута?
Лєм коби од них вас Господь спас.
Не такий я вже страшный планіта
Бым умер не відівши всіх вас.

Я остався люблячов дітинов,
І навхтема думку мав єдну,
Про того як ви казали: «Сину,
При біді вертайся гет думу».

Я ся верну, мої любі мамко,
Як в яри розквітне старый сад.
Лєм уже ня не зганяйте рано,
Як колись, як много літ назад.

Бо тото што вмерло - не збудити,
Што'м задумав - мало ся вдало.
Много бід і горя пережыти
Мені без вас ся в світі довело.

І уже не вчить ня ся молити,
Бо старому вертання не є?
Я і так вас буду всіх любити
Доки вічна тьма ня не пов'є.

І порвіть думок тяжких тых друтя
Я вас прошу, мамко, знов і знов.
Не ходіть так часто на розпутя.
Вбы ся скорше стрітити зо мнов.

Не бануву, не реву, не кличу,
Вік мине, як з яблонь білий дым.
Старость зогне д' землі мої плечі,
Нигда вже не буду молодым.

Вже не так ми легко є на сирцю.
Осінь го кинула холодком,
И в краї березового ситцю
Не кортить ня бігти босяком.

Дух вандровань, ты ми вже не милий,
Не розкриваш ты половинь уст.
Де ся діли молодость і сила,
Блиск очей і повинь добрых чувств.

І все менше в мене забаганок,
Ци я жив? Ци то лиш были сны?
Так гібим в яри десь понад рано
На ружовому пробіг кони.

Листя мідь упасти мусить з клена,
Кто ся родив - тот дочекать смерти,
Будь навхтема ты благословенно,
Што прийшло одцвісти і умерти.

Пан Ситарь довгы роки виклада математику. Інтересно айбо, што його учениця Кристина Русин казала, што якраз на його лекціях вона порозуміла, што єсмь русинка!

Гуд 2008 був про Руську премію жуночый. Лавреатом стала знама поетка и єдна з ініціативных представителёк руської інтелігенції края Міла Марышева. Она достала м премію за чистосердечні сентіменталні жуночі поезії, написані на бизьувнум руськум языку, за книги «Опеклина» и «Звізда над урвищим».

Міла Марышева (Людміла Павловна Бородіна - <http://www.premija-ru.eu/marysheva.htm>) родила ся у Хмельницьку в родині докторув. Своє життя зйазала из Ужгородським університетом, де и днесь робить доцентков кафедри руськой літературы. Року 1987 у МДУ имнєм Ломоносова у професора Б. Бугрова заштитила дисертацію з проблем типизушньої руськуй драматургії. Часто видіти ї было ай на сцені театру. Пише верше, рецензує модерну літературу и театралні сценіровки. Має дівку а двоє онукув... Словка не скаже в простоті...

Из бісїди

Сентіменталні верше,
Неіронічні шорики,
-Кого вы можете спасти
У час іронії немилосердной?

Простое слово... Як вода,
Як неба край за краєм лісу...
И тилько капка лем єнна,
Оби м устати и воскреснути!

Скала над стежков лісовов!
Будь тихо. Не торкни. Як близько!
Тіня іронії твоєї
Над хмаркою душі небесной!

На Сятого Николая в Ужгороді у децембрі 2008 достала м премію таки **Тамара Керча** (<http://www.premija-ru.eu/kerchat.htm>). А то за попрені фіглі, веселі співанки и фантастичні казки, котрі написані смачной русиньської бісїдой, за книги «Бобалькы из попрём» и «Было ци не было...», што вона не лем придумала и нам розказала айбо и намалёвала.

Афоризмы

Кидь держава не йде до народа, народ йде до другої державы.
Депутат собі рад.
Давуть - бери, не давуть - пудмасти.
Екзістуву - значит живу.
Чий хліб їш, того и правду ріж.
Ко быв ого, тот став ого-го.
Печатаву долары США, Канады, Австралії и Украйины.

Патріотична

Уплю собі, уплю квасної водиці,
Такої не мавуть ани в Америці!
Ой вы сині горы, Карпатський муй краю,
Такої красоти неє ани в раю!

Послідна співанка

Была я дівочка - перша удданиця!
А тепирь ми кажуть, же-м стара пяниця!
Бігала-м ид хлопцюм ци в хашу, ци в поле,
Дниська ледвы дрындам, бо ня всягды коле.
Ой любила-м хлопцю, а тепирька щи май!
Поцюлову Митра, лем го, Йванку, тримай!

Тамара Керча - писатилька повна тайності. Є знати лем, што родила ся она в романтицькум селі Горонда, туй на Пудкарпатской Руси научила ся писати, малёвати и сміяти ся. И продовжує друкувати свої русинські книги. Докіл бирували ми лем спознати, што свую нагороду она прокоментовала так-то: «Ни є переходяча?!» Недавно наш спеціальний слідопыт Dr.Karaly Mihaly передав далшу інформацію:

«Бесіда на честованю Тамары Керчі 18 децембра 2008 р.

Буду куртый, не позеравучи на вшытку торжественость момента. Гу сьому ня веде сама творчость днесь честовануй особы.

Інтелігентность и уміслька схопность пудкарпатськуй родачкы Тамари Керчі, котра паралелно з молоком матери опановала і «сільськым», то єсть, родным русинськым языком, ховала ся межи книгами познатого в Пудкарпатю естета Ивана Керчі, родного вутця, формовала ся и екзистує и надале у творчум тандемі з братом, Ігорём Керчѐв. Учила ся народностнуй толерантности и мудрости на многоязычных даколи вулицях Ужгорода.

Нигда не писала велё Тамара, айбо все у і немногичисленых и многостраничных творох мысль доміновала на фоні мінімуму формы, порувняй і гаданкы, наприклад. Ги и заповідав Антон Павлович Чехов, додам. Кібы на то моя воля, оддав бы-м Тамарі Керчі майвисшу літературну премію лем за єден титул і книги мініатюр «Бобалькы з попрём» (1997). Ко мало знає за йсю русинську сакралну страву, походить мою мысль.

Нигда Тамара Керча не облікала медом написаное слово, не хосновала гостру фабулу на потребу широкуй публики, не шатовала за хоть яку ціну полюбити ся читателёви. Все была честна з собов, а значить, нигда не обманёвала и своих почитателюв. Висока моральность и тяжка праца над каждым словом. Се уміслькоє кредо Тамары Керчі! Май

булше тогды, кедь пише про майменшых: позерай ї книгу казок «Было ци не было. Казкы и гаданкы з ілюстраціями» (Ужгород, 2003; творчость на сторонах новинкы «Пудкарпатський Русин»).

Нигда не лізла межи люды, скорі наopak, уникала гучної публичности. Годно быти, же то хыба про наш час, айбо така вжек є Тамара Керча. Так собі думам, же и днесь межи нами не онь так комфортно себе чувствує пуд взглядами тулькых люды...

Йсю скромность юй мож перебачити. Як кажуть в Ужгороді, тельо бы было біды... Лем най бы и надале, на радость доростлых и дітей края, творила ги й дотеперь наша днешня героиня вечера – Тамара Керча. Порадуйме ся за неї, за йсю, яку велику, таку и скромну труженицю на полю модерной русинської културы.»

«Руська премія» и дале буде проводити розслідуваня подробностей житя лавреатув.

Наші герої доціле пребарз нееднакі. Єдинит їх, у главнум, най и невидима, айбо мощна зязь из Пудкарпатськов Русёв. Ищи єдинит їх, мушу ся признати, што наш лавреат, на жаль... гроший дустане кусчок менше ги Нобелув. Айбо маєме перспективу! Позерайте майчаще, што новое є на нашум сайту - <http://www.premija-ru.eu>

Александр ГЕГАЛЬЧІЙ

Р.С. Йо! Мало не забудь им! Року 2008 уділили ми ищи єдну спеціалну Антируську награду – «Гаті у солонині». Дуствав им ї знамый русофоб - Міністр Културы Украйины пан Віктор Вовкун. Є на просто иншакий ги другі – руський язык клика: «собача мова». Лік у сякум припадї, кыби був, єден – час... вадь ищи му помуже «Руська премія»?